

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: L. P. N., zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2020, č. j. KRPU-113734-44/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 11. 2020, č. j. 42 A 27/2020 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavovi Bártovi, advokátovi, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 3.400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) byl zadržen orgány Spolkové republiky Německo a následně předán do České republiky na základě readmisní dohody. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. KRPU-113734-23/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, byl zajištěn za účelem vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, které nastalo dne 9. 7. 2020 v 10.30 hodin. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2020, č. j. KRPU-113734-38/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na

území členských států Evropské unie, v délce tří let. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů od uplynutí doby trvání původního zajištění.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalované žalobu. Namítl, že žalovaná nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodnila napadené rozhodnutí. Situace žalobce se od doby prvního zajištění nezměnila a o všech náležitostech, které musela žalovaná vyřídit, již tato dopředu věděla. Žalovaná nevysvětlila, zda v době původního zajištění nastaly prodlevy s poskytnutím potřebných údajů ze strany žalobce k ověření jeho totožnosti, nebo jsou zde jiné problémy, které zabránily ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, tedy proč je třeba zajištění prodloužit o stejnou dobu, po jakou trvalo prvotní zajištění.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Shledal závěry žalované ohledně délky doby prodloužení zajištění žalobce za přezkoumatelné a délku prodloužení doby zajištění za přiměřenou současné situaci. Délkou trvání, o kterou bude zajištění žalobce prodlouženo, se žalovaná zabývala zejména na straně 9 napadeného rozhodnutí. Vymezila všechny relevantní úkony, které doposud nebyly učiněny a jsou nezbytné k realizaci správního vyhoštění žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná zabývala otázkou, zda je trvání zajištění nezbytné a zejména o jakou dobu je nutné prodloužit dobu zajištění. Důvod prodloužení ověření totožnosti a vystavení náhradního dokladu totožnosti žalobce spatřovala žalovaná v komplikacích způsobených pandemií Covid-19. Za situace, kdy následné zajištění přepravních dokladů trvá minimálně dva měsíce a k ověření totožnosti, která je předpokladem pro zahájení úkonů souvisejících se zajištěním přepravních dokladů, ještě nedošlo, považoval soud dobu prodloužení zajištění o 90 dnů za zcela přiměřenou, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že i opatrování přepravních dokladů může být pandemií nemoci Covid-19 nepříznivě ovlivněno.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Nesouhlasil se závěry krajského soudu, že žalovaná dostatečně odůvodnila prodloužení jeho zajištění. Rozhodnutí o prodloužení zajištění není dostatečně individualizováno a nepřesně reflektuje změny, k nimž došlo, případně nedošlo v době mezi vydáním rozhodnutí o zajištění a rozhodnutím o prodloužení zajištění. Žalovaná již při vydání původního rozhodnutí o zajištění disponovala shodnými informacemi jako v době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, tedy že stěžovatel nemá cestovní doklad a že bude nutné zajistit na příslušném zastupitelském úřadě ověření jeho totožnosti a následně požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. Žalovaná rovněž věděla, že bude nutné zajistit eskortu přes dotčený stát a komunikaci s domovským státem stěžovatele. Také pandemická situace panující ve světě a s tím související opatrný přístup Vietnamu při přeshraničním styku je skutečností, jež se nijak nezměnila. Pokud by měla doba, o kterou bylo zajištění stěžovatele prodlouženo, dávat smysl, měla být kratší než doba původní, nebo měla reflektovat nové události, k nimž došlo od vydání rozhodnutí o zajištění do vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění. Žalovaná však nevysvětlila, zda v době původního zajištění nastaly prodlevy s poskytnutím potřebných údajů ze strany stěžovatele k ověření jeho totožnosti, nebo jsou zde jiné problémy, které zabránily ověření

pokračování

totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Za takové problémy přitom nelze považovat epidemiologickou situaci, která zásadním způsobem ovlivnila realizovatelnost a náročnost stěžovatelova vyhoštění již v době stěžovatelova zajištění. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28, ve kterém kasační soud zrušil rozhodnutí žalované, jelikož odůvodnila prodloužení zajištění stejnými okolnostmi jako původní zajištění, aniž by vysvětlila důvod, proč nestačila původní doba k obstarání všech potřebných dokladů k realizaci správního vyhoštění.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti rekapitulovala průběh správního řízení. Dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí vysvětlila, jaké úkony bude nutno v rámci správního vyhoštění stěžovatele provést, přičemž v důsledku pandemie Covid-19 nemohlo zatím dojít k ověření totožnosti stěžovatele. Vysvětlila, proč prodloužila zajištění o 90 dnů, kdy v rámci této doby mělo dojít právě k ověření totožnosti a následnému vystavení náhradního cestovního dokladu stěžovatele. Dodala, že vyhoštění stěžovatele bylo realizováno dne 17. 12. 2020.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podstatou kasační stížnosti je námitka, že žalovaná o všech krocích, které bude nutno v rámci správního vyhoštění provést, věděla již v době rozhodování o původním zajištění stěžovatele; rovněž existence pandemie Covid-19 jí měla být známa. Pokud těmito skutečnostmi odůvodnila rozhodnutí o prodloužení zajištění, nelze takové odůvodnění považovat za dostatečné.

[9] Nejvyšší správní soud považuje tuto jedinou námitku za nedůvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejm. s. 9 napadeného rozhodnutí) je evidentní, že nutnost prodloužení původní doby zajištění žalovaná odůvodnila zpomalením jednotlivých fází vyhošťovacího procesu, ke kterému mělo dojít právě v důsledku pandemie Covid-19. Jak přitom uvedl kasační soud již v rozsudku ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 Azs 305/2020 - 33 , na jehož závěry lze nyní pro podobnost posuzovaného případu odkázat, „[j]e pochopitelné, že epidemická situace se vyvíjí, a proto je téměř nemožné předem odhadnout, jak budou státy reagovat a zavádět různá opatření, která prodlouží kroky nezbytné k vyřízení potřebných dokladů (identifikace osoby stěžovatele a opatření cestovních dokladů od úřadů ve Vietnamu) k realizaci správního vyhoštění.“

[10] Doba původního zajištění přitom nebyla odůvodněna trvajícím pandemií nemoci Covid-19. Tuto stanovila žalovaná na základě předpokládaného standardního postupu při realizaci vyhoštění, pokud by nenastalo nenadálé zdržení z důvodu nepředpokládaných

okolností. Nelze přehlédnout, že tak učinila v červenci 2020, kdy se zdála být situace ohledně pandemie nemoci Covid-19 v mnoha směrech stabilizována. Prodloužení jednotlivých fází vedoucích k realizaci vyhoštění (žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního dokladu, obdržení cestovního dokladu, obstarání letenky a eskorty, komunikace se státem původu o převzetí cizince) z důvodu trvající pandemie zohlednila až v rozhodnutí o prodloužení zajištění, jak je ostatně zdůrazněno výše, což však kasační soud nepovažuje za vadu (srov. výše citovaný rozsudek NSS sp. zn. 8 Azs 305/2020). Naopak se jedná o reflexi nově nastalých okolností, po kterých stěžovatel „volal“ v kasační stížnosti. Není tedy pravdou, že by žalovaná nepostavila závěr o důvodnosti prodloužení doby původního zajištění na nových skutečnostech. I kdyby však žalovaná odůvodnila závěr o nutnosti prodloužení doby zajištění shodnými okolnostmi jako v případě původního zajištění, mohl by být takový postup ve světle výše uvedených okolností posuzovaného případu zákonný. Názor stěžovatele, že důvody prodloužení doby zajištění musí být vždy odlišné od důvodů původního zajištění, je mylný. Jak totiž konstatoval kasační soud například v rozsudku ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019 - 24, *„důvody pro zajištění i pro jeho prodloužení mohou být stejné v situaci, kdy důvody zajištění přetrvávají, a zajištění je prodloužováno z důvodu delšího času potřebného k provedení administrativních úkonů. Tak tomu bylo i v posuzované věci. Skutečnost, že prvotní rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení zajištění je postaveno na stejných důvodech, proto neznámá, že žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění pouze mechanicky převzala odůvodnění primárního zajištění, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, a nezakládá vadu rozhodnutí žalované.“*

[11] Závěrem zdejší soud dodává, že stěžovatelem vzpomínaný rozsudek NSS sp. zn. 4 Azs 340/2018 na nyní posuzovanou věc nedopadá. Čtvrtý senát zrušil rozhodnutí o prodloužení zajištění, jelikož žalovaná *„vůbec nevysvětlila, zda v mezidobí (tj. v době původního zajištění) nastaly prodlevy s poskytnutím potřebných údajů ze strany cizince k ověření jeho totožnosti, nebo jsou zde jiné problémy, které zabránily ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v původně předpokládané době 40-60 dnů (která ale uplynula již v době původního zajištění), tedy proč je třeba zajištění prodloužit o stejnou dobu, po jakou trvalo prvotní zajištění.“* Jak již bylo výše nastíněno, žalovaná v přezkoumávaném rozhodnutí uvedla, že oproti původně předpokládaným lhůtám pro ověření totožnosti stěžovatele a zajištění náhradního cestovního dokladu nastaly prodlevy z důvodu pandemie Covid-19. Ve světle výše uvedené judikatury tak žalovaná dostatečným způsobem předešla důvody zpomalení jednotlivých fází vyhošťovacího řízení a z toho plynoucí nutnosti prodloužení zajištění stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

[14] Odměna zástupce stěžovatele Mgr. Ladislava Bárty, advokáta, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 11. 2020, č. j. 42 A 27/2020 - 20, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. kasační stížnost včetně doplnění ze dne 15. 1. 2021 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů 3.400 Kč. Tato mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu